

Hồi Thứ Hai Mười Chín

LÊ VIÊN NGŨ QUÁI

Hàn Tiểu Tranh thuận thế giật mạnh cổ tay phải làm dải lụa đứt lìa. Hàn Tiểu Tranh vừa dương tay ra, phi đao lại phóng về hướng Thiên Mê Hoa Đán.

Phi đao lướt nhanh, tiếng rít xé lụa.

Lực đạo lần này còn mạnh hơn lực đạo bắn ra của Thiên Mê Hoa Đán bội phần. Thiên Mê Hoa Đán tự biết nên không dám cưỡng tiếp, cười “hi hi” rồi lược thân nhảy ra ngoài mấy trượng.

Trận này, phần thiệt thời nghiêng về Hàn Tiểu Tranh khiến Hàn Tiểu Tranh canh cánh trong lòng, tự trách mình quá khinh địch.

Thật ra, đây là do kinh nghiệm lâm địch của Hàn Tiểu Tranh quá ít. Cho đến lúc này, Hàn Tiểu Tranh chưa từng trải qua trận chiến chân chính nào có cảm giác sinh tử giữa nhịp thở. Mà sát khí của Hàn Tiểu Tranh cũng quá nhỏ nên mới để Thiên Mê Hoa Đán chiếm mất lợi thế. Hàn Tiểu Tranh trở thành người trong gang hồ một cách lạ lùng mà chẳng ai hiểu nổi, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không muốn giết người một cách kỳ lạ như vậy.

Nhưng rồi Hàn Tiểu Tranh vẫn là một thanh niên khí thịnh, nghĩ đến mình cùng một người phụ nữ đã đấu liền một lúc, đối phương lại có thể điềm nhiên mà lui ra, Hàn Tiểu Tranh không ngăn được sự nóng giận. Hàn Tiểu Tranh vẫn lặng thinh, không nói tiếng nào, thân người chợt phóng lên truy kích về hướng Thiên Mê Hoa Đán.

Lại nghe một giọng nói mạnh mẽ vang lên: “Thật không biết xấu hổ, lại đi sống mái với một cô gái!”

Người vừa nói là Tuyết Xú trong Lê Viên Ngũ Quái. Vì hấn trước đây không những đóng vai xấu xí mà bản thân hấn cũng thuộc loại cực xấu không gì hơn khiến cho người ta nhìn thấy hấn cũng hết hồn, cho nên mới có cách xưng hô là “Tuyết Xú”.

Những phụ nữ tầm thường gặp phải hấn đều bỏ chạy tứ tán như chim chóc, tránh còn không kịp, duy có Thiên Mê Hoa Đán không như vậy, nên trong Lê Viên Ngũ Quái, cảm tình của hấn đối với Thiên Mê Hoa Đán là sâu sắc nhất, như nay lại thấy Hàn Tiểu Tranh đuổi theo Thiên Mê Hoa Đán, trong lòng vừa sợ vừa giận, lập tức ra tay tiếp cứu.

Hấn thấy Hàn Tiểu Tranh đã lướt đến, liền hét lên một tiếng, song chưởng vung ra, lập tức một luồng nội gia công lực tuôn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh thấy người xấu xí kỳ quái như vậy, trong lòng tự nhiên có một cảm giác chán ghét, lại thấy hấn ra tay với mình, không kiềm được lửa giận càng sôi

lên, “hừ” một tiếng lạnh lùng rồi lập tức dùng chân lực ở cảnh giới của thành công lực thứ hai “Nhân Diện Phật Tâm” trong “Thiên Cơ Thần Công” tấn công Tuyệt Xú.

Một tiếng “bình” vang dội, khí cuộn triều dâng.

Tào Tây không giữ được tự chủ, thoái lui mấy bước.

Nhìn lại Tuyệt Xú lão đảo lui ra hơn một trượng, khó khăn lắm mới trụ vững được, nhưng lại không nhin nổi nữa, “oẹ” một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.

Sắc mặt hắc nhờ có lớp màu dầu dày đặc che giấu nên không nhìn rõ được, nhưng có thể tưởng tượng được chắc là trắng bệch như tờ giấy.

Bọn Hồ Đồ Vô Sinh đều kinh hãi thất sắc. Sợ rằng Hàn Tiểu Tranh lại ra tay đả thương Tuyệt Xú nên lập tức đồng loạt xuất thủ, vây Hàn Tiểu Tranh vào vòng.

Hàn Tiểu Tranh vừa ra một chiêu đả thương địch thủ, hào khí đại tăng, ngửa mặt lên trời cười nói: “Như thế càng tốt, miễn cho ta khỏi phải phiền phức thu thập từng đứa một!”

Tuy nói vậy, nhưng Hàn Tiểu Tranh cũng biết “Sinh Tử Như Hí Trận” không phải chỉ để hù dọa con nít, đến nay vẫn chưa nghe nói có ai có thể toàn thân thoát khỏi trận. Cho nên miệng nói vậy chứ trong lòng Hàn Tiểu Tranh đã giới bị trăm phần, cảnh giác vạn phần.

Lê Viên Ngũ Quái vây Hàn Tiểu Tranh vào giữa, nhất thời không tấn công gấp. Lúc này, họ đã rút binh khí của mình ra, binh khí của cả năm người đều là kiếm, nhưng độ dài ngắn, dày mỏng, rộng hẹp lại không tương đồng, thanh kiếm của Hồ Đồ Vô Sinh là dày và nặng nhất, nhỏ và tinh xảo nhất là của Thiên Mê Hoa Đán.

Hàn Tiểu Tranh vẫn đứng lặng thính thủ thế, dần dần tiến vào cảnh giới thần nguyên quy nhất, bất cứ động tác nhỏ nhất nào của đối phương, Hàn Tiểu Tranh đều có thể nắm bắt được một cách nhanh chóng. Điều này căn bản đã không dễ dàng, lại càng không đơn giản hơn nữa là Hàn Tiểu Tranh đã có thể dùng một loại sức mạnh thâm trầm thần kỳ, nhanh chóng phán đoán ra được chân giả hư thực của loại biến hóa này và làm sao để ứng phó.

Cả khu sân nhà đều chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở hoặc nặng hoặc nhẹ, hoặc thô hoặc nhỏ, hoặc thanh hoặc trọc đầy sát khí.

Tào Tây cảm thấy lồng ngực mình bị sự trầm lặng ép lại, tựa như muốn ngừng thở. Bất tri bất giác, toàn thân hắc như trong suốt mà cả hắc cũng không biết. Chỉ còn biết nhìn trừng trừng tất cả sự việc trước mặt mà không hề chớp mắt.

Có lẽ trong số người hiện đang ở đây, chỉ có Tào Tây là khẩn trương nhất.

Lúc này, trời đã tối đen, khuôn mặt bôi đầy màu sắc của Lê Viên Ngũ Quái càng thêm quái dị. Tư thế lúc này của bọn họ không giống với các loại vai diễn tâm thường nữa.

Đây chắc là một trường diễn tràn đầy sự kỳ dị.

Một con chim đêm đột nhiên cất tiếng kêu hoảng loạn rồi bay vào không gian giữa màn đêm vô tận.

Giữa lúc này, Hồ Đồ Võ Sinh cất tiếng cười lớn, giọng cười thô cuồng một cách sáng khoái.

Tất cả thần kinh, cơ thịt, gân cốt, cho đến chân lông trên toàn thân Hàn Tiểu Tranh trong chớp mắt đều tràn trề sinh lực. Chúng có thể hoàn thành từng động tác trong thời gian ngắn nhất một cách cực kỳ xuất sắc theo ý Hàn Tiểu Tranh...

Nhưng trong tư duy của Hàn Tiểu Tranh lại có ý tạm thời trì hoãn ngay trong chớp mắt. Bởi vì khi Hồ Đồ Võ Sinh cất lên một tràng cười dài, thốt nhiên xuất kích không phải là hắn mà là Cô Độc Mạt với chòm râu trắng dài.

Cho nên tư duy của Hàn Tiểu Tranh mới nảy sinh sự trì trệ đó trong chớp mắt.

May mắn thay, sự trì trệ này chỉ làm mất một thời gian ngắn đến mức không để gì cảm giác được. Nếu không, đợi Hàn Tiểu Tranh phản ứng lại thì đã hóa ra người của thế giới khác rồi.

Trong phút chốc, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã vạch ra trên không. Động tác của Hàn Tiểu Tranh quá nhanh, khiến người ta cho rằng kiếm của Hàn Tiểu Tranh đáng lẽ đang nằm trong tay, cũng có lẽ chỉ là nghe hơi gió, hươ tay trong lúc hoảng hốt nên mới xuất thần nhập hóa như vậy.

Cô Độc Mạt phóng lên ba thước, cả người lẫn kiếm như tên đã bật dây, nhắm vào ngực Hàn Tiểu Tranh đâm tới.

Khoảng cách tấn công chỉ có ba thước, kiếm thân hợp nhất, lưỡi kiếm xoay tròn tạo thành cái khuyên rộng như chụp vào toàn thân Hàn Tiểu Tranh.

Phương vị tấn công là toàn thân, đòn thế lại vô cùng hiểm độc. Kiếm khí tung hoành réo lên tựa hồ như muốn xé nát không khí.

Hàn Tiểu Tranh nửa bước không dời, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã xuất thủ bất ngờ, mắt chợt lóe lên một tia sáng xanh thẫm đỏ chói như Hàn Tiểu Tranh băng rung động.

Vừa bỏ ra một kiếm đã hóa giải hết vô số sát cơ của Cô Độc Mạt thành vô hình. Cô Độc Mạt thâm kinh hãi, kêu thét một tiếng, toàn thân như dán vào mặt đất xoay đến, mũi kiếm như độc xà trườn đến hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc đó, Thiên Mê Hoa Đán ở phía Tây lại cất giọng cười nhẹ nhàng, nhưng lướt đến tấn công lại là Hoa Tịnh.

Kiểm thức của Hoa Tịnh cứng cáp, sắc bén, không hề có chút gì mềm mại như nước, hắn như muốn trực tiếp đâm một kiếm vào ngực Hàn Tiểu Tranh, đơn giản như không còn gì hơn nữa.

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh đã nhìn ra được nhất kiếm nhìn như đơn giản như vậy nhưng lại ẩn tàng một sức mạnh vô cùng vô tận, nếu ứng phó không cẩn thận tất

sẽ phải gánh chịu hậu hoạn vô cùng vô tận.

Trong lòng đã nghĩ như vậy, nhưng tay lại chưa được rảnh rồi, một chiêu Kiếm Bất Do Kỳ thuộc Thiên Cơ Kiếm Pháp trong nửa bộ sau của Thiên Cơ Thần Công đã được đánh ra.

Chiêu này vừa xuất, thanh kiếm trong tay Hàn Tiểu Tranh như bị trúng ma chú, thân người của Hàn Tiểu Tranh nghiêng ngả trên không như mộng như huyền, vô số kiếm ảnh tung hoành như đan thành lưới, từng nhát kiếm ảnh đều ẩn chứa sát khí mạnh mẽ.

“Hự” một tiếng, chỗ thắt lưng của Cô Độc Mạt đã bị rạch toạc ra một đường dài, đau đớn đến độ khuôn mặt quái dị của Cô Độc Mạt lại càng thêm quái.

Hoa Tịnh lại tránh được nhưng tư thế lúc lướt ra giống như một con sói luống cuống bỏ chạy. Kiếm của Hàn Tiểu Tranh quét qua sau đỉnh đầu hắn, gió lạnh xông ra đến ba tấc.

Hoa Tịnh lúc này tuy lưng hướng về Hàn Tiểu Tranh, nhưng cũng cảm nhận được một luồng kiếm khí bức bách, liền nhún chân phóng vút lên, lòng bàn tay chột tuôn ra mồ hôi lạnh.

Đầu lĩnh Hồ Đồ Võ Sinh rống lớn một tiếng: “Thật là hung tợn! Lại có thể hiểm độc như vậy, cùng xông lên tiêu diệt hắn nào!”

Lời nói vừa dứt, thân ảnh cả năm người đều bay lên như bướm loạn. Năm thanh kiếm dài ngắn dày mỏng bất nhất với các chiêu thức sát thủ bất đồng, nhất tề tấn công về phía Hàn Tiểu Tranh.

Mũi kiếm bay lượn khắp nơi, thân hình đảo lộn, Lê Viên Ngũ Quái như cái lồng chụp xuống cả khu sân vườn. Kiếm khí như từng đợt sóng dữ cuộn cuộn ập tới, quỷ dị bá đạo.

Hàn Tiểu Tranh thân bị hãm trong trận như một chiếc thuyền nan cô độc bể sâu biển rộng. Tình thế cực kỳ nghiêm ngặt, tựa hồ như lúc nào cũng có khả năng bị cơn sóng kiếm nuốt mất.

Hàn Tiểu Tranh hét một tiếng rõ to rồi cả người lẫn kiếm phóng vút lên, thân người xoay tròn tạo thành cây cột xoáy sáng rực.

Lên cao hơn hai trượng, Hàn Tiểu Tranh lại thét lớn một tiếng: “Kiếm ủng bách thành”

Kiếm ảnh uốn thành vòng bắn ra nhanh như điện xẹt, cắt gọt vô số con sóng kia hợp thành một quả cầu gai khổng lồ, tốc độ nhanh như có thể đuổi theo kịp thời gian trăm ngàn năm đã trôi qua.

Tiếng va chạm của kim khí vang lên không ngừng, vô số tia lửa xẹt ra trong bóng tối, giống hệt như bầu trời đầy sao đang chớp tắt liên tục.

Trong màn đêm, tất cả kiếm quang hốt nhiên biết mất, Lê Viên Ngũ Quái cùng

lúc bắn ngược ra không mỗi người một hướng.

Chỉ nghe Hoa Tịnh run rẩy nói trong cơn kinh hoàng cực độ: “Hắn... hắn... đây là Thiên Cơ Kiếm Pháp!”

Thiên Mê Hoa Đán đáp lời: “Không thể nào!”

Hồ Đồ Võ Sinh thanh âm cũng đã thay đổi phần nào: “Không, người nói không sai! Ta cũng phát giác tên tiểu tử này dùng là Thiên Cơ Kiếm Pháp!”

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới hiểu tại sao năm người bọn họ đột nhiên lộn ngược ra. Liền chấn thanh kiếm trong tay một cái, thân kiếm phát ra “ong ong ong...” liên hồi.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Bây giờ đã sợ rồi quay đầu vẫn còn kịp!”

Lê Viên Ngũ Quái như không lưu ý Hàn Tiểu Tranh đang nói gì.

Lại nghe Hoa Tịnh nói: “Không lẽ Bộc Đường Chủ lại chết dưới kiếm của hắn!”

Hồ Đồ Võ Sinh Lạc Bất Chi nói với giọng giận dữ: “Bất luận thế nào, hôm nay cũng phải lấy mạng hắn. Bằng không sau này Vô Nhai Giáo chúng ta không có ngày yên ổn!”

Cô Độc Mạt gần giọng: “Nói không sai. Thả hổ về núi, hậu hoạn vô cùng. Mà tên tiểu tử này hình như chuyên môn chống đối với Vô Nhai Giáo chúng ta!”

Hàn Tiểu Tranh cười một tràng dài rồi nói: “Các người vẫn chưa hỏi một người, sao có thể tự làm chủ được việc có cần giết ta không?”

Hồ Đồ Võ Sinh ngạc nhiên nói: “Còn phải hỏi ai nữa?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Đương nhiên là chính ta, Hàn... Tiểu... Tranh!”

Hồ Đồ Võ Sinh giận dữ cười lớn: “Ha ha ha! Người cho rằng có Thiên Cơ Kiếm Pháp thì có thể hoành hành thiên hạ rồi à?”

Hàn Tiểu Tranh cười một cách lạnh lùng: “Đương nhiên không thể, nhưng đối phó với Lê Viên Ngũ Thử các người thì có dư rồi!”

Nghe Hàn Tiểu Tranh nói một câu như vậy, Lê Viên Ngũ Quái tức như muốn ngất đi. Người ta gọi họ là Quái, họ không những không giận lại còn vui vẻ tiếp nhận, mà Hàn Tiểu Tranh gọi họ là Lê Viên Ngũ Thử khiến cho người coi trọng bản thân mình như họ gan ruột như bị lửa nấu sôi lên.

Hồ Đồ Võ Sinh thét lên: “Tiểu tử người chỉ có miệng lưỡi lạnh lợi, đợi đến khi đầu lìa khỏi cổ mới biết hối hận!”

Tuyệt Xú nói: “Cần gì phải cãi nhai với nó, cứ đánh cho nó một trận xem thế nào!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Thật không ngờ gã xấu xí nhà người tâm mắt càng xấu! A, không đúng không đúng, nhất định là vì tâm người xú lậu, nên thượng thiên mới ban cho người các dung mạo như vậy! Đồ Bất Giới đầu thai dọa chết cha, hù chết mẹ...”.

Hàn Tiểu Tranh từ nhỏ đã cực kỳ nghịch ngợm, chửi mắng người khác đúng là sở trường của hắn.

Hàn Tiểu Tranh đang định mắng tiếp thì Tuyệt Xú đã tức điên đến mức thất khiếu xì khói, lúc đầu hắn đã bị hờ với Hàn Tiểu Tranh, cái này là thù cũ thêm hận mới, hắn ngoảnh khuôn mặt quái dị lại hét lên một tràng kéo dài: “Hôm nay ông Xú của người không lột được da người thì thề không dừng tay!”

Hắn như quên mất vừa rồi cùng với Thiên Mê Hoa Đán, hai người liên thủ mà vẫn bị lỗ, đã như một con trâu xấu xí đầu phát nộ xông đến.

Hàn Tiểu Tranh cười “hi hi”, như chợt tỉnh ngộ nói: “Ai da, người vừa nói như vậy lại nhắc nhở ta rằng, nếu người xấu như người chịu khó lột da đi thì có lẽ sẽ đẹp hơn được một chút!”

Tuyệt Xú đã nói không nên lời, chỉ thầm trong lòng rằng: “Đợi ta đánh rớt cả hàm răng người rồi xem người còn nói nữa không!”

Trong cơn cuồng nộ, kiếm pháp của hắn sát khí ngùn ngụt, nhanh như truy tinh cắn nguyệt. Từng chiêu từng chiêu không như con thoi qua lại không ngừng, hắn hận không thể một kiếm chém Hàn Tiểu Tranh đứt làm hai.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng cười một tiếng, đánh ra một chiêu “Duy Kiếm Độc Tôn”.

Trăm ngàn kiếm ảnh huyền mục bay lướt uốn lượn, nối liền thành từng đạo ánh sáng trắng bạc, phát ra tiếng kêu “xoẹt xoẹt” như xé rách không gian và nhanh như điện xẹt.

Sóng kiếm của Tuyệt Xú gần như lập tức bị nuốt mất. Dững khí vừa rồi do bạo nộ khởi phát dần dần bị kiếm thế của Hàn Tiểu Tranh áp đảo rồi từ từ tiêu tán.

Tuyệt Xú nghiêng răng kèn kẹt, hắn cảm thấy kiếm của Hàn Tiểu Tranh cơ hồ như thủy ngân không có lỗ nào không vào lại hướng về hắn mà chảy đến.

Chợt lại có tiếng kim khí chạm nhau kêu vang, sau đó là tiếng Tuyệt Xú rú lên thất kinh, một thanh kiếm đột nhiên bay lên không, đó là một kiếm của Hàn Tiểu Tranh đánh ra làm bật thanh kiếm trong tay Tuyệt Xú văng lên.

Tuyệt Xú biết ngay không hay. Hắn trong tay không còn binh khí thì không thể chống đỡ được kiếm pháp có thể tiêu hủy mọi thứ của Hàn Tiểu Tranh nữa.

Tâm tình của hắn gần như tuyệt vọng bay ngược ra ngoài. Vì hắn biết với võ công của Hàn Tiểu Tranh, hoàn toàn có thể thừa cơ tiến lên đuổi theo mình, sau đó đưa ra một kiếm... nhưng sự thực lại không phải như vậy. Bởi vì bốn người bọn Hồ Đồ Võ Sinh trong chớp mắt thanh kiếm trong tay Tuyệt Xú bị đánh bật ra, đã phát giác chỗ nguy của Tuyệt Xú, lập tức đồng loạt xông vào, dĩ công chỉ công, tập kích về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh cũng đã nghĩ ra trước việc này nên lúc thấy Tuyệt Xú nhào

ngược ra ngoài, Hàn Tiểu Tranh không vội vã đuổi theo mà vẫn giữ nguyên thế thủ, dĩ tịnh đối động. Cho nên khi bốn người bọn Hồ Đồ Vô Sinh tập kích đến, nghênh tiếp họ là đòn phản kích ác liệt của Hàn Tiểu Tranh.

Lần này, Lê Viên Ngũ Quái đã động sát cơ nên kiếm pháp càng hung hiểm xảo quyết. Sự phối hợp giữa năm người cực kỳ mật thiết nên sự hỗ trợ giữa năm người tiến lui rất có thứ tự, công thủ khiêm bị, Hàn Tiểu Tranh như bị tăng thêm áp lực rất lớn.

Đấu chuyển tinh di đã đấu ngoài trăm chiêu, Hàn Tiểu Tranh thầm lo lắng trong lòng, vì dù võ công của Hàn Tiểu Tranh có cao hơn thì cũng chỉ có một người. Mà lúc bấy giờ, Tào Tây đã biến đâu mất, ắt là đi gọi viện binh rồi, nếu kéo dài trận chiến, đợi một lúc viện binh đối phương đến thì e rằng mình lành ít dữ nhiều.

Hàn Tiểu Tranh thầm để ý một lượt, liền phát hiện cơ hội thủ thắng ngay tại trên người Tuyệt Xú, vì bản thân Tuyệt Xú đã bị chút ít nội thương, lúc này kiếm thế đánh ra đã có phần sút giảm, nhưng vì hấn hận Hàn Tiểu Tranh đến nhập cốt nên ngược lại hấn tấn công gấp nhất, có đến mấy lần vì quá mạo hiểm tiến lên nên không giữ được sự phối hợp của chĩnh thể.

Hàn Tiểu Tranh vừa động tâm niệm, lập tức cường công mấy kiếm, buộc chúng nhân phải thoái lui một bước, sau đó thừa cơ bán tặng cho Tuyệt Xú thấy một chỗ sơ hở.

Tuyệt Xú mừng thầm trong bụng, tất nhiên hấn không bỏ qua cơ hội này, lập tức như u linh không nói lời nào tấn công ngay vào chỗ sơ hở đó.

Bỗng nhiên, chỗ hở của Hàn Tiểu Tranh liền biến mất. Tương phản, phòng thủ trên người Hàn Tiểu Tranh lại nghiêm mật đến độ không thể gia tăng thêm gì nữa.

Tuyệt Xú thất kinh, biết là không hay, vội vã thu chiêu hồi phong.

Nhưng đã trễ mất một bước. Hàn Tiểu Tranh không thể bỏ qua cơ hội phản kích như vậy, kiếm của Hàn Tiểu Tranh với tốc độ nhanh như điện xẹt, tiếng rít như xé lụa, quét ngang trên không, ác hiểm, khoái tiệp, quỷ dị.

Một tiếng “phập”, vai phải của Tuyệt Xú cơ hồ như đến xương cũng đã đứt lìa.

Thanh kiếm mà hấn vừa nhặt lại trên mặt đất lại giữ không nổi, “keng” một tiếng lại rơi xuống đất. May mắn là hấn phản ứng vẫn còn nhanh, vẫn không đến nỗi bỏ mạng lập tức.

Hàn Tiểu Tranh đắc thủ một chiêu, không dám trễ nải, thừa cơ hội này tấn tốc phản công.

Vì Tuyệt Xú trong Lê Viên Ngũ Quái đã không thể nào vùng kiếm cùng tiến được nữa, nên tấm áo trời giữa bọn họ không thể hợp lại được, lập tức bị phá giải.

Hàn Tiểu Tranh càng đánh càng dũng mãnh, kiếm quang trên thân Hàn Tiểu Tranh nhảy múa liên hồi làm lóa mắt người khác.

Một tiếng “xin dừng”!

Vô số tiếng kim khí vang lên. Sau đó nhìn thấy kiếm trong tay Lê Viên Ngũ Quái đã đồng loạt bay ra khỏi tay. Bọn họ cảm thấy sau một hồi chống cự với Hàn Tiểu Tranh, lòng bàn tay đột nhiên nóng bừng, rồi lại có một luồng sức mạnh dẫn đến kiếm trong tay mà không kiềm chế được khiến kiếm đồng loạt rời khỏi tay.

Thần sắc của Lê Viên Ngũ Quái chợt biến đổi. Hàn Tiểu Tranh lại mừng rỡ nói: “Để xem lần này các người còn càn rỡ thế nào!”

Lại nghe Hồ Đồ Vô Sinh đáp lại tiếng nói vừa rồi: “Sinh!”

Lúc thanh âm của hắn còn chưa tiêu mất thì lại nghe Thiên Mê Hoa Đán tiếp lời hô lớn: “Đán...”.

Hàn Tiểu Tranh chỉ thấy trước ngực nhột nhột, trong lúc chưa kịp phòng thủ, tựa hồ như bị võ công hóa khí của bọn họ làm chấn thương.

Hàn Tiểu Tranh không dám chậm trễ, lập tức khí áp đan điền, sau đó cười một tràng dài.

Gần lúc đó đã vọng lên tiếng Hoa Tịnh: “Tịnh!”. Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy áp lực tăng thêm mấy phần.

“Mạt!...”.

“Xú!...”.

Đến lúc thanh âm của Tuyệt Xú phát ra, cổ họng Hàn Tiểu Tranh như đã thổ ra một miệng máu tươi.

Lê Viên Ngũ Quái thành danh đã lâu, nội gia chân lực trong mỗi người bọn họ đều là loại bất phàm, như nay năm người đều tham gia càng khiến người ta nghe nói mà kinh hãi.

Hàn Tiểu Tranh mặc niệm khẩu quyết, Thiên Cơ Thần Công phát gần đến thành thứ hai của cảnh giới Nhân Diện Phật Tâm. Nhưng nhìn thần sắc của Hàn Tiểu Tranh hiển hiện không còn thân thiết, tùy ý, tẩy thoát nữa. Hai tay chấp lại đưa ngang trước ngực, nội gia chân lực từ trong thanh âm thanh tiêu cuồn cuộn phát ra, chống lại thanh âm của Lê Viên Ngũ Quái.

Giữa lúc hai bên giằng co, bỗng nhiên lại nghe Hồ Đồ Vô Sinh trường tiếu một tràng, rồi như không phân trước sau, Thiên Mê Hoa Đán cũng cười khanh khách không ngừng.

Còn giọng cười của Tuyệt Xú thì như đao cứa, thanh âm khàn khàn như đâm vào tai. Hoa Tịnh cười dài tiếng giống gai nhọn, như hàng loạt kim châm bén đâm vào màng nhĩ người ta.

Giọng cười của Cô Độc Mạt khô khan chất rít, lúc ngắn lúc dài, khiến tim người ta không khỏi đập mạnh.

Năm giọng cười khác nhau đồng loạt phát ra, như cuồng phong bao quanh Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh trong cơn sợ hãi, không ngăn được, vừa phân thân thì lập tức ngực như bị búa nặng đập vào, phun ra một búng máu tươi.

Hàn Tiểu Tranh không kiềm được kinh hãi. Trong lúc nguy cấp, lập tức vận hết toàn thân công lực, đưa thần công lên đến thành thứ ba “Phật Điện Phật Tâm”.

Đỉnh điểm của môn võ học kinh thiên động địa này xuất hiện!